

Agnès Mathieu-Daudé

De muizen school

Met illustraties van Marc Boutavant

Vertaald door Leny van Grootel

Ploegsma Amsterdam

Deel I

De school in de kano

Elvis de uil had iets bedacht.

De spelende muisjes op zijn zolder maakten zoveel kabaal, hij had er meer dan genoeg van. Het was altijd hetzelfde: net als hij de krant las, zijn herbarium aanvulde, een middagdutje wilde doen of iets anders saais (in hun ogen dan), kwamen ze lawaai maken, precies onder de balk waar hij op zat. Dat was voor die muisjes veel leuker dan thuisblijven, waar ze van hun bezorgde moeder alleen maar verstoppertje met de kat mochten spelen.

Ze vonden het prachtig om te zien hoe Elvis zijn veren schudde en probeerde niet kwaad te worden. Want al was hij als uil graag alléén en al had hij genoeg van hun herrie, diep in zijn hart mocht hij die muisjes juist heel graag. Hij was heel anders dan zijn grootvader Mordo, de schrik van alle dieren in de wijde omtrek. Die hield ook van muizen, maar alleen om op te eten.

Hoe vaak had Elvis niet naar opa Mordo's bloederige verhalen moeten luisteren, en daardoor had hij zelf nooit trek in een muis gehad. Elvis at slakken. Dat klinkt vies, maar sommige mensen eten ze ook. En Elvis was zeer geïnteresseerd in wat mensen deden, hoewel niemand snapte waarom. De

meeste zolderbewoners bleven liever zo ver mogelijk bij ze vandaan. En de dieren in het bos zagen mensen alleen op zondag en waren verbaasd dat die zomaar overal gingen zitten, zakken vol troep achterlieten en eikels verzamelden die ze niet eens opaten. Gelukkig maakten mensen zoveel lawaai – nog meer dan kleine muisjes – dat er voor de dieren tijd genoeg was

om zich, bijvoorbeeld, in een boom te verstoppen.

Hoe dan ook, Elvis had de muisjes best graag om zich heen. Maar hij las ook graag de krant, vond het fijn om aan zijn herbarium (zijn verzameling gedroogde planten) te werken en hield van een middagdutje. Hoe kon hij dat probleem oplossen?

Elvis ging er af en toe op uit en wist dat de mensen er iets op hadden gevonden, iets geweldig blijkbaar, want

in alle dorpen en steden rondom het bos hadden ze het idee overgenomen. Ze stuurden hun kinderen naar school. De hele dag. Oudere mensen konden dus rustig hun krant lezen, aan hun herbarium werken of een middagdutje doen. Maar de oudjes die Elvis soms op een bankje in de zon zag zitten, leken niet zo blij. Nee, echt lang niet zo blij als Elvis met zijn lawaaimuizen. Dus zei hij tegen zichzelf: ‘Dan zorg ik voor een school en word zelf de directeur. Dat lijkt me het beste.’

Elvis had nog nooit een school-directeur gezien, maar hij wist dat ze zich hoorden te verstoppen in hun kantoor. Vlak bij de leerlingen maar wél rustig met een krant, herbarium of middagslaapje. Een ideale situatie.

En dus werd de muizenschool geopend op een ochtend in september, net zoals bij de mensen. Ja, Elvis wilde alles perfect doen! Nou ja... directeur worden van een school voor muizen die nog nooit een poot in een klaslokaal hadden gezet, was misschien niet zo'n goede keuze. Maar ach, al was Elvis dan een geleerde uil, hij kon niet álles weten.

De eerste leerlingen kwamen uit de stal. Meneer en mevrouw Van Stal de

Manège kwamen één dag in de maand naar de zolder om een voorraadje eten in te slaan. Zij waren de enige ouders die Elvis over de opening van de school had kunnen inlichten. Voor een uil was het veel te lastig om de huizen in het dorp binnen te gaan. Hij had het ooit geprobeerd en dat was eens en nooit weer. Hij hoorde nog altijd het gekrijs van die mensenfamilie in zijn oren als hij eraan dacht en voelde dan nog steeds die verschrikkelijke appelgroene gordijnen van fluweel waar hij, toen hij weg wilde vliegen, met zijn vleugels in verstrikt was geraakt. Hij haatte fluweel en alle kleuren met fruitnamen erin. En dan de stank van die geurkaarsen. Hoe konden dieren daarin leven! Hij beklagde de arme hond die daar op de bank had gelegen.